

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 165

Gods wet voor Israël

Het Woord van God zal telkens als we de vragen beantwoorden die op zijn bladzijden worden gesteld, de waarheid naar voren brengen. Het antwoord moet natuurlijk juist zijn en zodanig dat er een principe mee wordt bevestigd en een positie mee wordt ingenomen. In Deuteronomium 4:7,8 heeft Mozes aan Israël de volgende vraag gesteld:

Immers welk groot volk is er, waaraan de goden zó nabij zijn als de HERE, onze God, telkens als wij tot Hem roepen? En welk groot volk is er, dat inzettingen en verordeningen heeft zo rechtvaardig, als heel deze wet, die ik u heden voorleg?

De vragen die door Mozes werden gesteld, zijn retorische. Ze zijn gesteld om er een bepaald effect mee te bereiken, om er iets mee duidelijk te maken. Er is maar één antwoord mogelijk. Aan geen enkele van alle volken op deze aarde zijn door God de wetten gegeven die Hij aan Israël heeft uitgevaardigd en die in Exodus, Leviticus, Numeri en Deuteronomium zijn opgetekend.

In het Bijbelse verslag is Genesis 12 een belangrijk keerpunt in de manier waarop God met het menselijk ras omgaat. De grote stroom mensen die uit Adam was voortgekomen, was tot op dat moment een eenheid. Met de roeping van Abraham en zijn afscheiding van alle andere mensen, heeft God een scheiding gemaakt dat verschil zou gaan uitmaken. Dit verschil kan goed worden omschreven met de termen “het verbondsvolk” en “de niet-verbondsvolken.”

De roeping van Abraham en het verbond dat God met hem heeft gesloten, brachten geen verandering teweeg in Gods relatie tot hen die niet tot het nageslacht van Abraham behoren. De relatie die Hij voor die tijd met hen had, is na de roeping van Abraham gelijk gebleven. Het enige puntje dat iedereen behalve Abraham moest onthouden, was dat mensen die hem zegenden op hun beurt door God gezegend zouden worden en zij die hem vervloekten, zouden op hun beurt vervloekt worden. Deze belofte werd echter alleen met betrekking tot Abraham gegeven en heeft geen altijddurende toepassing op zijn nageslacht. In deze tijd kan niemand een zegen verwerven door één of andere verre nazaat van deze man te zegenen. Als gelovige in de Here Jezus Christus is mijn plicht tegenover de nakomelingen van Abraham gelijk aan die tegenover andere mensen, zoals in Galaten 6:10 wordt gezegd: 'laten wij dus, daar wij de gelegenheid hebben, doen wat goed is voor allen, maar inzonderheid voor onze geloofsgenoten.'

In Hebreeën wordt ons gezegd dat Abraham in geloof gestorven is en dat hij de beloften, die het belangrijkste deel uitmaakten van het verbond dat God met hem gesloten had, niet heeft ontvangen. Na zijn dood heeft God het verbond evenwel bevestigd aan zijn zoon Isaak. Van de twee zonen van Isaak, Ezau en Jacob, werd Jacob de bezitter van het geboorterecht en daarmee ook van de beloften die in het verbond zijn gegeven. De naam van Jacob werd veranderd in Israël. Hij werd de vader van twaalf zonen, die op hun beurt hoofden werden van twaalf families; deze families ontwikkelden zich tot twaalf stammen; en deze stammen werden tot wat in de Schrift 'de kinderen Israëls' wordt genoemd. Dat werd later het volk Israël.

De toename van het aantal kinderen Israëls van 70 zielen tot een grote menigte, vond plaats in de 400 jaar die zij doorbrachten in Egypte. Hun aangename jaren veranderden plotseling in een periode van bittere gevangenschap en zij werden uit Egypte verlost door Gods eigen ingrijpen ter wille van hen. Toen zij naar het land op weg waren dat God aan Abraham had beloofd, kwamen zij in de woestijn Sinaï. Hier vond een gebeurtenis plaats die van invloed is op het begrijpen van het hele woord van God dat volgt op Exodus 19:1. Het gaat om het ontvangen van wet voor Israël, een gebeurtenis die, als deze niet goed wordt begrepen, een sluier werpt over de hele rest van Gods woord. We moeten op dit punt alles rechtzetten en rechthouden.

Toen Israël zijn kamp voor de berg Sinaï had opgeslagen, werd deze berg opeens een heiligdom waar Mozes God kon zoeken en ontmoeten. Toen Mozes tot God opklom, riep de HERE (Yahweh) tot hem en dit zijn de woorden zoals ze in Exodus 19:3-6 zijn vastgelegd:

Zó zult gij zeggen tot het huis van Jakob en meedelen aan de Israëlieten. De uitdrukkingen 'het huis van Jacob' en 'de kinderen Israëls' (St.Vert.) hebben identieke betekenissen. De herhaling die hier voorkomt, is bedoeld om iets te benadrukken en te verduidelijken. Deze woorden zijn tot een bepaald volk gericht.

Gij hebt gezien, wat Ik de Egyptenaren heb aangedaan, en dat Ik u op arendsvleugelen gedragen en tot Mij gebracht heb. Zij worden herinnerd aan Gods omgang met hen in het verleden. Al Zijn daden bewezen Zijn liefde en zorg voor hen. Alles werd gedaan ten behoeve van hen en niet om er Zelf iets mee te winnen. Daarmee heeft Hij bewezen dat Hij vertrouwd kon worden; daarom zou elke overeenkomst die Hij aan hen zou voorstellen voor hun eigen zegen zijn en voor het hoogst mogelijke goed. Hij staat nu op het punt een eenzijdige overeenkomst voor te stellen waardoor zij onder een geweldig grote zegen zouden komen en het enige dat van hen gevraagd werd, was niets anders dan wat zij behoorden te doen en wat velen op dat moment ook al deden.

Nu dan, indien gij aandachtig naar Mij luistert. Voordat God met dit voorstel kwam, had Hij al vele malen tot hen gesproken. Maar hun antwoord daarop was vaak halfslachtig geweest. Hun gehoorzaamheid ging gepaard met vragen, mopperen en klagen. Hij blijft tot hen spreken, maar nu verlangt Hij onmiddellijke en vrijwillige gehoorzaamheid aan Zijn woorden. Hij wil werkelijke onderwerping (*METANOIA*) en volledige instemming, al voordat zij weten wat Zijn eisen zullen zijn.

En mijn verbond bewaart. Het bewaren van welk verbond dan ook heeft te maken met het naleven en uitvoeren van de daarin voorkomende bepalingen. Onder mensen zou niemand een verbond moeten aangaan, een contract of een overeenkomst moeten sluiten zonder tevoren te weten wat de bepalingen zijn. In Israëls relatie met God was dat echter geheel wat anders. Zijn liefde voor hen was al bewezen door hun ervaringen in het verleden. Daarom konden zij zonder aarzeling elke overeenkomst aanvaarden die God hen zou voorstellen. De voordelen die zouden volgen op het onderhouden van dit verbond, worden vervolgens opgesomd.

[Dan] zul je een kostbaar bezit voor mij zijn, kostbaarder dan alle andere volken (NBV). Deze woorden beschrijven iets met een innerlijke waarde dat iemand graag in bezit zou hebben; niet iets dat verhandeld of voor winst verkocht zal worden. Het duidt op een schat die gekoesterd, in stand gehouden en beschermd zal worden. Als een volk dit in de ogen van God zou worden, zou dat een garantie zijn voor continuïteit, zegening en heerlijkheid. De gelovigen in Israël die in de Handelingenperiode hun vertrouwen in Jezus Christus gesteld hebben,

werden een bijzondere schat in de ogen van God (I Petr. 2:9). Het volk Israël had in Exodus 19 de kans om dit te worden door niets anders te doen dan wat mensen behoren te doen die een relatie hebben met God (Micha 6:8).

En gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn. Dit is een 'genitief van hoedanigheid.' De betekenis is: een priesterlijke regering, waarin het volk als priester optreedt ten opzichte van andere volken, zoals de stam Levi voor alle andere stemmen in Israël. Er zal een tijd aanbreken waarin het verlorene Israël deze plaats zal innemen. Hiervan wordt ons een beeld geschetst in Jesaja 2:1-4. Maar het gaat hier om volken, niet om individuen en het zal nog werkelijkheid worden dat God de volken op aarde zal regeren (Psalm 67:4).

En een heilig volk. Het woord 'heilig' betekent apart gezet, of gewijd door God voor Zijn eigen speciale doel. Deze afzondering voor God wordt als toekomstige zegening voor Israël uitgelegd in Numeri 23:9: 'Zie, een volk, dat alleen woont en onder de natiën zich niet rekent.'

Dit zijn de woorden die gij [Mozes] tot de Israëlieten spreken zult. Hier wordt voor de tweede keer de tweede partij in het contract genoemd. Het bestaat niet dat iemand die niet in de overeenkomst wordt genoemd, zich daarin kan mengen om er deel van te gaan uitmaken. De twee partijen in dit verbond zijn duidelijk aangegeven. Toen Mozes deze woorden aan het volk Israël voorlegde, was hun antwoord direct en positief.

En het gehele volk antwoordde eenparig: Alles wat de HERE (Yahweh) gesproken heeft, zullen wij doen. En Mozes bracht de woorden van het volk weder aan de HERE (Yahweh) over (Ex. 19:8).

Op dit moment in de geschiedenis werd het volk Israël een natie in de ogen van de HERE (Yahweh). En op dit punt aangekomen in onze studies, is het goed om in ons denken op te nemen dat God heeft verzekerd dat Israël als natie in stand zal blijven, waarmee hun toekomstig herstel verzekerd is.

Zo zegt de HERE (Yahweh), die de zon overdag tot een licht geeft, die de maan en de sterren verordent tot een licht des nachts, die de zee opzweept, dat haar golven bruisen, wiens naam is HERE (Yahweh) der heerscharen: Als deze verordeningen voor mijn ogen zullen wankelen, luidt het woord des HEREN (van Yahweh), dan zal ook het nageslacht van Israël ophouden al de dagen een volk te zijn voor mijn ogen. Zo zegt de HERE (Yahweh): Als de hemel boven te meten is en de fundamenten der aarde beneden na te speuren zijn, dan zal Ik heel het nageslacht van Israël verwerpen om al hetgeen

zij gedaan hebben, luidt het woord des HEREN (van Yahweh) (Jeremia 31:35-37).

Deze woorden zijn het complete antwoord van Yahweh aan mensen binnen het christendom die zeggen dat God heeft gebroken met Israël, dat Gods verbintenis met dit volk is opgeheven. Hun plaats als Gods uitverkoren volk staat zo vast als de goddelijke verordeningen die de gang van de natuur regelen. De hemelen zijn nog niet gemeten en de fundamenten van de aarde zijn nog niet nagespeurd en dat zal ook nooit gebeuren.

Toen Israël bereidwillig Gods aanbod van een verbond, dat grote zegeningen zou brengen, heeft aangenomen, heeft het geen fout gemaakt. Yahweh heeft zelf te kennen gegeven wat Hij over hun daad dacht. 'Het is goed, alles wat zij gezegd hebben' (Deut. 5:28), waren Zijn goedkeurende woorden. C.I. Scofield had het mis toen hij over hun actie zei: 'de genade werd ingeruild voor de wet.' Hij zei de woorden van C.H. Mackintosh na, die hij trouw volgde en die gezegd heeft: 'Israël heeft in een geest van duister en zinloos wetticisme Jehovah's verbond van pure genade opgegeven voor een menselijk verbond van werken' (*Notes on Exodus*, pag.247).

Dit is niet de tijd waarin God aanbiedt verbonden te sluiten met de volken. Als God ooit zou aanbieden een verbond te sluiten met de natie waarvan ik door geboorte burger ben, zou ik tot elke verantwoordelijke persoon die ik ken, roepen: 'Ga eropin. Dit kan niet mis gaan. God wil ons wat geven.'

We zullen in onze volgende studie verder ingaan op de wet.